PARTIDUL PENTRU PATRIE

Fondat de foştii deținuți politici, veterani de război şi luptători în munți.

CURIER INFORMATIV

N.R. 2 /1995

DEVIZA NOASTRĂ ESTE:
" TOTUL PENTRU ȚARĂ "

C U P R I N S

Redactor Sef - Constantin Iorgulescu
Tehnoredactor - Adrian Brighidău

Distribuire gratuită ! Dar avem nevoie acută de hârtie!

J N E P I I

Suntem jnepii, mergem înainte
Pe'nălţimi de foc deasupra stepii;
Ne sdrelim de cuie şi de ţinte
Şi-ndârjiţi, cu ghiarele, cu ţepii,
Ne-mbulzim pe lespedea fierbinte,
Mergem înainte, suntem jnepii.

Strâmbi, chirciţi, târâş pe brânci, pe coastă,
Trebuie să biruim genuna.
Nu ne temem câte râpi ne-adastă
N'auzim cum vâjâie furtuna
Stim atât, că mergem ps pe creastă,
Suntem jnepii şi urcăm într-una.

Râd de-mpleticita noastră turmă
Brazi trufaşi cu vârfuri lungi de fiere.
Râsul lor năvala nu ne-o curmă
Ci muşcând din rocă cu putere
Ii lăsăm pe povârniş în urmă.
Suntem jnepii, mergem în tăcere.

Dacă'n calea noastră sar şuvoaie,
Le sorbim cu sete neînfrântă,
Dene'mproaşcă roca cu pietroaie,
Răzvrătirea ei mai mult ne'avântă.
Totul ne'ntărâtă, nu ne'ndoaie,
Suntem jnepii şi trăim din trântă.

Poate înspre culmea cu mari focuri
Trecem peste sânge şi morminte,
Poate ne vom sfâşia de blocuri,
Nu-i nimic, călcăm pe oseminte.
Sus ne-aşteaptă vulturii în ciocuri
Cu cununa spaţiilor sfinte.

RADU GYR

./.

UNITATE SI LUPTA

Deşi n-ar trebui să fie aşa, cu cât un adevăr e mai evident, cu atât lumea are pretenţia ca el să fie mai bine, şi dacă se poate, în fiecare zi, dovedit. Toţi sunt, de exemplu, de acord că unitatea face puterea, că arma cea mai eficace, cea mai des folosită de duşman este dezbinarea, inocularea ideii de inutilitate a luptei, sădirea în suflete a sentimentului de abandon, de neputinţă. Nu cred că e cineva care să nu ştie asta dar toţi, sau mai toţi, se lasă copleşiţi, târâţi de valul nepăsării, înnecaţi în lehamite.

N-ar trebui să fie aşa. Deznădejdea e un păcat.

Multe sunt calamităţile, invaziile, molimele, minciunile ce s-au abătut pesre ţara aceasta. Multe sunt pustiirile dar nici una mai seacă,mai istovitoare ca lipsa de dreptate ce ne sufocă de trei sferturi de veac.

Multe sunt buruienile ce ne-au năpădit, dar nici una mai copleşitoare, mai otrăvitoare, ca necinstea sufletească ce se întinde, pecingine, peste faţa ţării. Oamenii văd, dar rămân paralizaţi. Oare, chiar nu mai este nimic de făcut? Milioane de ani de temniţă, râurile de lacrămi şi sânge, imensitatea suferinţei să fi fost în zadar ?

E aşa de evident că am pierdut lupta şi se cuvine să ne recunoaştem învinşi? Să predăm pământul nostru, cu laptele şi mierea lui, cu subsolul plin de bogăţii, cu ţărâna în care odihnesc oasele moşilor şi martirilor noştri, să lăsăm altora văzduhul patriei din care a coborât, şi mai coboară încă mângâietoarea lumină şi dragostea lui Dumnezeu şi să dăm totul pemâna adşilor de vânturi, a celor ce ne-au copleşit cu tancurile, cu mişelia şi vicleşugul, Să lăsăm ţara pe care am primit-o întreagă de la părinţi şi să o predăm, împreună cu trupurile şi sufletele noastre nevolnice, în mâna celor fără Dumnezeu,sau şi mai rău, s-o dăm în stăpânirea slujitorilor lui antihrist? Nu, şi de-ar fi să murim! Dacă nu ne-am abătut de la căile onoarei, striviţi de vom fi, demn şi drept este.

In aceste momente grele, de încăncenare şi de obidă, se ridică să amintească virtuţile străbune şi datoria ce o avem faţă de generaţiile ce vin, un partid PARTIDUL PENTRU PATRIE. El ţâşneşte ca un strigăt de disperare, ca o chemare la luptă. E un steag ce se ridică şi adună, în spatele tău pe cei ce nu s-au vândut, pe cei mulţi care au tăcut şi au răbdat, oastea cea mare a ţării.

Toţi cei ce simt că mai au o urmă de putere în oasele şi în vinele lor un strop de mândrie ş-un rest de ruşine, să se ridice, să se înarmeze şi să se alinieze la luptă. Vremea dovedirii bărbăţiei este aproape. Nu ne-a mai rămas timp de lămuriri şi comentarii. Primejdia în care ne aflăm, şi ca indivizi şi ca popor, ne reclamă prezenţa în rânduri.

./.

Nu luaţi seama la puterea, viclenia şi răutatea duşmanului. Cauza patriei şi a neamului românesc e o datorie sfântă. Nu vă temeţi că suntem slabi, puţini, iar potrivnicii mulţi şi puternici. Indreptăţirea noastră este de veacuri. Alături de noi este armata celor drepţi care stau la picioarele Tronului Ceresc şi necontenit seroagă Sfintei Sale Dreptăţi.

Cu noi este Dumnezeu !

Constantin Iorgulescu

LA INCEPUT DE DRUM

Pornim dintr-un îndemn sufletesc şi a unui instinct de conservare a Neamului chinuit întotdeauna de sadismul răutăţii omeneşti distrugătoare, ce ne-a defăimat şi ne-a umilit îngenunchindu-ne în faţa unui desrn fatal.

Ne ridicăm din cenuşa unui trecut pe care acest popor îl uită cu atâta uşurinţă! Drama lui trebuie să ne cutremure şi, mobilizându-ne puterile, să ne unească. De aceea ne-am hotărât să ne continuăm lupta prin gânduri curate, prin muncă şi fapte, împărtăşim semenilor istoria neagră şi nevăzură a unei jumătăţi de veac, plină de barbarie şi crime, care se termină acum, în ajunul unui nou mileniu.

Apelăm la toţi cei ce se simt "suflet din sufletul neamului" să ne scrie întâmplări - trăite personal sau la care au asistat - să ne trimită fotografii ce ar putea trezi cu bună ştiinţă conştiinţa multora dintre cetăţenii ţării, îndemnându-i la sacrificiu până la înlăturarea ultimei rădăcini pe care comunismul şi-a cuibărit-o în inima fiinţei umane.

Vrem ca visul strămoşilor să devină idealul permanent al copiilor şi nepoţilor noştri. Independenţa şi libertatea patriei, demnitatea omului, cinstea , hărnicia, respectul, dreptatea şi dragostea să ne călăuzească pasul către o lume mai bună, cu oameni mai umani, într-o ţară frumoasă, bogată şi prosperă mereu.

Vrem să ne câştigăm increderea în noi înşine, ca prin puterile noastre să păşim alături de popoarele civilizate ale lumii într-o democraţie reală, concretă, prin buna înţelegere şi convieţuire, într-o societate armonioasă, cinstită, cu evlavie şi credinţă în Dumnezeu.

Fie ca El, cu multă milă şi Har divin, să ne binecuvinteze paşii, gândul şi faptele, către o democraţie adevărată pentru binele ţării noastre mult încercate.

Dumnezeu să ne ajute !

Simion Giurgeca

DIN ACTIVITATEA CONDUCERII PARTIDULUI

-Consiliul Politic provizoriu a organizat după alegerea lui la conducerea partidului, întâlniri periodice cu caracter de consfătuiri, în fiecare luni şi vineri ale săptămânii, cu participarea membrilor săi din Bucureşti. Aceste consfătuiri au avut de regulă un caracter lărgit, la ele participând şi alţi membri ai partidului.

- Incepând de la 10 aprilie a.c. Consiliul Politic provizoriu a ţinut şedinţe bilunare cu participarea exclusivă a membrilor Consiliului. Pe ordinea de zi au figurat probleme privind organizarea partidului în capitală şi în ţară, în perspectiva organizării Congresului. In partea a doua a şedinţelor au participat şi delegaţii din ţară, care au prezentat stadiul de organizare a partidului în teritoriu. In cadrul acestor consfătuiri s-au luat hotărâri privind:
  - modalitatea înscrierii de noi membri în partid, care trebuie să se desfăşoare în conformitate cu prevederile statutului;
  - problema cotizaţiilor şi a donaţiilor;
  - întocmirea unui regulament de ordine interioară şi a unui regulament privind sarcinile ofiţerului de serviciu de la sediul partidului;
  - stadiul şi modul de amenajare a sediului partidului din Bucureşti situat în strada Gazelei nr. 12 sector 4 (lângă primăria sectorului 4)
  - s-a analizat o propunere de conţinut a periodicului partidului "Curierul Informativ", ca principal mijloc de informare şi legătură între filialele şi grupurile partidului.
  - La şedinţa din 28 aprilie a.c. s-a făcut slujba religioasă de sfinţire (sfeştania) a sediului inaugurându-l după datina strămoşească.

-o0o-

EVENIMENTELE DIN ZIUA DE 10 MAI DIN PIATA UNIVERSITATII

In ziua de 10 mai anul acesta studenţimea din Bucureşti a dorit să organizeze un miting de comemorare în Piaţa Universităţii. Când au anunţat acest lucru la Primărie, reprezentanţii "puterii" i-au trimes pe studenţi din nou prin parcuri sau pe stadioane. Aceştia, considerând că locul lor este în Piaţa Universităţii, nu au dat curs recomandărilor oficialităţilor. Inainte de a începe mitingul de 10 mai, în Piaţa Universităţii poliţia a masat maşini blindate, scutieri, poliţişti, adică întreaga recuzită de intimidare de care dispune puterea.

Liga Studenţilor a cerut rectorului universităţii Emil Constantinescu, să permită deschiderea Balconului.

./.

Acesta le-a dat în cele din urmă acceptul cu condiţia ca în Universitate să nu pătrundă decât studenţi şi profesori. Ca să fie sigur că nu vor pătrunde şi alte persoane marcante a cerut sprijinul poliţiei, care a răspuns cu exces de zel. Astfel, nici-un student nu a putut pătrunde decât în facultatea menţionată pe legitimaţia de care dispunea, divizând astfel masaa studenţească. Tratativele cu poliţia pentru reglementarea situaţiei au eşuat. Generalul Niţu a luat o atitudine făţişă împotriva studenţilor. Păcat!

Deasemenea poliţia a împiedicat în mod brutal accesul preoţilor şi a celor ce-i înconjurau când aceştia au încercat să se îndrepte spre troiţă pentru oficierea slujbei. Spectacol umilitor, nedemn de cei ce l-au regizat. Mai mult decât atâta în timpul desfăşurării slujbei religioase din Balcon, când lumea cânta în cor HRISTOS A INVIAT poliţia a pus în funcţiune toate sirenele maşinilor lor!

In asemenea condiţii, Liga Studenţilor a anunţat încetarea mitingului. Nesatisfăcută de faptul că studenţii s-au retras, poliţia a tăbărât asupra persoanelor care aşteptau în staţia de autobuz lovind în dreapta şi în stânga sub pretextul că Piaţa trebuia evacuată. Oamenii nevinovaţi, luaţi prin surprindere, au ripostat care şi cum au putut.

Pentru că au fost încălcate cele mai elementare norme democratice nu putem fi decât alături de studenţimea noastră şi în total dezacord cu cei care au gândit şi săvârşit un nou abuz ce nu trebuie uitat.

-oOo-

SALVAREA DIN MARASM

Nu-i de ajuns că ne-am scuturat de câteva lăcuste hămesite de ticăloşii. Trebuie să ne implicăm în lupta adevărată cu greutăţile sociale în care torţionarii de ieri ne-au cufundat. Trebuie să ne dedicăm hotărâţi campaniei de stârpire a tot ce mai prezintă urme de apostazie şi sperjur. Si, mai ales, trebuie să stăvilim orice tendinţă de învrăjbire a semenilor între ei de către secăturile ce prin incompetenţă şi impostură ne-au târât în prăpastia dezastrului economic şi au contribuit la ruinarea noastră morală vreme de aproape cinci decenii.

De ce?... Pentru că prin dezinformare şi lipsuri de tot soiul, ne răpesc posibilitatea de a reflecta cu exigenţă la multitudinea abuzurilor săvârşite de clica mafiotă cocoţată pe jertfele mucenicilor în jilţurile parlamentare. Cei mai în vârstă îşi mai amintesc că în această ţară dovedită prin veacuri a belşugului şi bunăstării, nu ştiau nici chiar cerşetorii handicapaţi ce-i aia foame fiziologică. Se ara cu plugul de lemn şi eram în stare, cu grâul nostru, să hrănim aproape o Europă. Efectuam toate muncile agricole manual şi cu cerealele realizate reuşeam să întreţinem un şeptel cu care satisfăceam nevoile armatelor a două imperii în afirmare ; otoman şi habsburgic. Foram

cu mijloace improvizate, rudimentare şi cu ţiţeiul ce reuşeam să-l extragem din subsolul nostru ne-am clasat pe locuri fruntaşe în lume în perioada interbelică. In perioada ultimei conflagraţii întreaga maşină de război alimentată cu petrol românesc a reuşit să ţină piept Naţiunilor Unite vreme de câţiva ani.

Si, totuşi, ce s-a întâmplat între timp? Au fost secătuite resursele naturale ce ne asigurau o prioritate confortabilă? Am căzut în trapa mulţumirii de sine şi ne-am pierdut spiritul de iniţiativă salutară?

Nici una, nici alta. Ci s-au revărsat peste noi din stepele nenorocirilor, toate răutăţile apocaliptice şi în afară de faptul că ne-au pretins prin silnicie să le hrănim din truda braţelor noastre, ne-au înăbuşit cu lanţurile teroarei înstăpânite, toate elanurile creatoare.

Sistematic şi cu perseverenţă diabolică ne-au strecurat în fiinţe morbul făţărniciei şi pornirea trântorilor de a-şi hrăni lenea covârşitoare cu nectar colectat prin sârguinţa albinelor ascultătoare. Cinci decenii de trudă ne-au fost necesare pentru a înghiţi amărăciunea neputinţei şi a ne înăbuşi pornirile de răzvrătire. Iată de ce, profitând de răbufnirea insurecţională a celor mai neântinaţi semeni avem obligaţia să luptăm din răsputeri împotriva imposturii ce ne-a inundat la toate nivelele şi, mai ales, împotriva incompetenţei ce ne paralizează orce tendinţă de evadare din marasmul bicisniciei.

Până nu vom înţelege că valorile cele mai ferme în conduită, cei mai capabili în conducerea treburilor obşteşti şi cei mai de ispravă în luarea hotărârilor merită să ne reprezinte în toate forurile cetăţeneşti, nu vom ieşi din marasmul economic şi moral în care ne-au împotmolit ciracii imbecilităţii.

Trebuie să ne strigăm în toate ocaziile dreptul nostru la pâine, dreptul nostru la onoare şi dreptul nostru la demnitate.

Ajunge cât ne-am lăsat minţiţi. Ajunge cât i-am purtat în cârcă pe emanaţii pârâţi de toate categoriile!

Trebuie să înjghebăm organizaţii politice sănătoase în stare să lupte pentru impunerea dreptăţii şi a spiritului de echitate.

Feriţi-vă de cei ce se intitulează cu emfază apolitici. Ocoliţii pe cei ce pretind că ei nu se înrolează niciunei formaţiuni pentru că nu fac politică, deoarece toţi aceştia nu sunt decât unelte deghizate sau informatori de profesie ce slujesc din umbră interesele trădării naţionale. Orice român adevărat face politica patriei sale cu convingerea nestrămutată că numai aşa îşi poate redobândi dreptul la o existenţă demnă. Dacă cei cinstiţi nu se implică deschis în activităţile politice reclamate de împrejurări, vom ajunge din nou să facem sluj în faţa lichelelor şi să ne ploconim în faţa secăturilor de tot soiul pentru un dram de speranţă din aşteptările noastre, iar greutăţile cu

care ne-am confruntat şi ne tot confruntăm după alungarea perechii analfabete cu pretenţii de savanţi, nu se vor rezolva nicicând de la sine. Ele trebuiesc rezolvate de cei mai buni cetăţeni ai acestei patrii, cu vocaţie de tribuni şi cu devotament de idealişti convinşi de izbânda cauzei îmbrăţişate. Să nu mai dăm prilej imbecililor să ne copleşească şi secăturilor să se erijeze în mentori ai năzuinţelor noastre sociale, deoarece ticăloşii de orice nuanţă nu se slujesc decât pe ei şi tagma lor mafiotă.

Orientaţi-vă asupra celor mai buni dintre cei buni şi daţi-le votul ca să vă poată rezolva şi cele mai temerare awpiraţii. Se simt în stare, însă au nevoie de încrederea noastră ca electorat şi de împuternicire majoritară spre a ne reprezenta fără şovăire în orice iniţiativă.

DUMITRU CRISTEA

CERIFICATELE DE PROPRIETATE - O PROPRIETATE PAGUBOASA ?

- câteva consideraţii -

Incercând să rezolve definitiv problema proprietăţilor întregului popor realizată în perioada dictaturii comuniste şi în acelaşi timp şi privatizarea de masă, puterea neocomunistă emanată în urma evenimentelor din Decembrie a coafat o serie de propuneri şi a inventat certificatul de proprietate, o ciudăţenie hibridă după cum se va vedea.

După cum se ştie aceste certificate distribuite populaţiei acoperă numai 30% din valoarea totală a realizărilor comuniste, restul de 70% rămân în continuare în posesia statului prin F.P.S. aşa că omul nu are în mână decât o bucată de hârtie ce nu reprezintă nimic din punct de vedere economic deoarece nu creează nici drepturi şi nici obligaţii posesorului. Aceasta deoarece nu îndeplineşte simultan cele două caracteristici fundamentale şi definitorii al oricărui înscris cu efecte economice şi anume caracterul sinalagmatic (legătura de responsabilitate dintre emitent şi proprietar ca subiecţi de drept) şi cel oneros (exprimarea în bani).

In acest mod cetăţeanul este păcălit deoarece nu-şi poate exercita voinţa nici direct nici indirect în raport cu iluzoria proprietate deoarece F.P.S. deţine majoritatea şi oricum s-ar organiza cetăţenii nu vor putea influienţa nimic, ba mai mult nu încasează nici dividende. Propunând, votând şi aplicând acest procedeu guvernul criptocomunist nu a făcut altceva decât să menţină relaţiile socialiste de proprietate singura formă de organizare în care într-adevăr sunt imbata-

bili. Cei ce au crezut în naivitatea lor că în acest mod se pot privatiza devenind proprii lor stăpâni văd acuma că au fost duşi cu preşul.

Aspectul cel mai grav al problemei este însă cel ascuns şi pe care vom încerca să-l lămurim în continuare.

Stim că în legătură cu relaţia proprietate individuală - proprietate socială există două tendinţe antagoniste şi anume;

- tendinţa liberală care acordă maximum de libertate individului în acumularea proprietăţii, exploatarea ei şi utilizarea profitului minimizând rolul moderator al statului ca garant al contractului social conducând astfel în extremis la anarhie şi

- tendinţa comunistă de desfiinţare a proprietăţii individuale, cetăţeanul devenind o existenţă biologică statul hipertrofiat asumându-şi obligaţia de a-i satisface condiţionat necesităţile într-un sistem legislativ draconic.

Dacă prima tendinţă a fost exhausiv analizată, cea de a doua tendinţă a fost abordată numai prin prisma luptei de clasă.

Stiind că socializarea proprietăţii şi internaţionalismul sunt ţelurile oculte a unei forţe ascunse să vedem care sunt metodele socializării proprietăţii. Până în prezent s-au aplicat două metode.

Prima, cea brutală, este confiscarea de către statul comunist a tuturor bunurilor aşa cum s-a procedat şi la noi în ţară şi care a avut efectul dezastruos cunoscut şi socializarea proprietăţii prin crearea unui proprietar colectiv.

Intrucât această metodă este mult mai insidioasă,mai subtilă, mai puţin barbară decât prima dorim să expunem o analiză mai detaliată.

Este cunoscut faptul că sfârşitul secolului trecut şi începutul secolului acesta au fost martorii apariţiei unor mari proprietăţi şi mari proprietari ale unor puternice imperii economice personale care au deranjat o anumită finanţă.

Mecanismul care a făcut să dispară aceste proprietăţi este pe scurt următorul; prin diferite manopere conjuncturale abil dirijate lumea financiară a reuşit să pună în situaţie de criză de lichidităţi aceste societăţi silindu-le să emită acţiuni pentru procurarea de capital, de neobţinut prin credite bancare. Aceste acţiuni au fost cumpărate în proporţie convenabilă de financiarii interesaţi, restul de acţiuni fiind cumpărate de populaţie pentru investirea economiilor personale.

In acest fel pachetul de control al societăţii ajunge în mâna financiarilor care modifică apoi politica economică a societăţii conform intereselor lor. Pentru populaţie a fost lansată teoria "capitalismului popular", adică dacă ai o acţiune şi primeşti dividende eşti şi tu capitalist.

Dacă în cazul primei forme de socializare, naţionalizarea, s-ar putea vorbi de o politică economică relativ publică, în cel de al doilea caz această politică devine un secret extrem de bine păzit atât de tehnocraţii puşi în consiliile de administraţie cât şi de finanţatorii din umbră.

In această situaţie un bun exemplu este economia actuală a României.

După evenimentele din Decembrie 1989 economia României a renunţat la centralizarea excesivă practicată de comunişti prin doctrină, situaţie în care la nivelul populaţiei ce dorea privatizarea, iniţiativa personală, a apărut o stringentă nevoie de capital lichid. Surprinzător, acesta a apărut pentru unii şi încet au început să se formeze în jurul lor şi a relaţiilor lor moştenite o serie de carteluri; produse siderurgice,metalurgice, exploatarea lemnului, cerealiere, importuri şi exporturi masive, bine orientate politic din punctul de vedere al finanţării.

La dispoziţia celorlalţi rămânând numai domenii de privatizare secundare, neinteresante pentru noii financiari.

In prezent, un posesor de certificat de proprietate ar putea să-l pună încirculaţie prin F.P.P. alocându-l unei întreprinderi scoase la privatizare, dar numai la cele de stat care la ora actuală sunt în stare de faliment. Mai mult decât atâta, dacă vrea să devină un proprietar colectiv trebuie să plătească din buzunar şi restul de 70%.

In concluzie nu putem să afirmăm decât că actualii neocomunişti au manevrat în aşa fel încât au reuşit să scape cu faţă curată pentru întregul efort risipit inutil în cei 45 de ani de comunism care ţării a lăsat paragina dar lor bogăţia cu care ne sfidează acum când au putut s-o scoată la vedere şi să şi-o fructifice, transformând-o din forţă politică în forţă economică. Române, mai ai puţin timp să te trezeşti !

Adrian Brighidău

ACTIVITATI CULTURALE

- Fundaţia " PROFESOR GEORGE MANU" a organizat o conferinţă cu tema MEMORIALUL DURERII în Aula Magna a Facultăţii de Drept din Bucureşti, manifestare la care au conferenţiat nume de prestigiu ale luptei anticomuniste. Moderator şi conferenţiar a fost D-na Lucia Hossu-Longin, iar D-na Leopoldina Bălănuţă şi D-l Victor Rebenciuc au recitat poezii cu caracter naţional şi creştin de autori consacra-

Sala arhiplină a fost martora activă a unor momente de înălţătoare retrăire a anilor de luptă anticomunistă pentru afirmarea destinului nostru naţional creştin. La încheierea conferinţei Pr. Liviu Brânzaş din Cluj, în ovaţiile aulei, a oferit în semn de preţuire, D-lui Octavian Paler o cruce din lemn făcută de dânsul cu ani în urmă.

Cu ocazia acestei manifestări a fost lansat şi volumul 11 din BRAZII SE FRANG DAR NU SE RUP de Ion Gavrilă Ogoranu, lucrare cu caracter autobiografic şi memorialistic.

- La librăria Mihail Eminescu editura MAJADAHONDA a lansat lucrarea DOCTRINA LEGIONARA de Horia Sima. Prezentarea acestei valoroase opere, atât de necesare în momentele de debusolare pe care le trăim, a fost făcută de D-l Mircea Nicolau în faţa unei numeroase asistenţe.

- Fundaţia BUNA VESTIRE este prezentă printr-o serie de cărţi SILOGISMUL SLAV şi ORA ADEVARULUI autor Simion Ghinea şi MISCAREA LEGIONARA SI BISERICA de Gh. Racoveanu.

- Editura PUNCTE CARDINALE a lansat la sala Istrate Miclescu a Bibliotecii Centrale Pedagogice lucrarea ACUZAT, MARTOR, APARATOR IN PROCESUL VIETII MELE de Dumitru Banea, fost comandant legionar, cu mărturii din lupta Mişcării Legionare, a prigoanelor şi masacrelor ce le-a îndurat de la înfiinţare şi până în prezent. Cartea a fost prezentată de D-l Marcel Petrişor şi de prof. George Anca directorul B.C.P.

- Editura TIMPUL din Iaşi a lansat la librăria Dacia lucrările FILOSOFIA NUANTELOR de Petre Tutea şi SECRETUL FORTULUI 13 de Marcel Petrişor, care au fost prezentate de D-nii Cassian Maria Spiridon director al editurii, senator Coja Ion, Marcel Petrişor şi Coloşenco Mihai.

Innumărul viitor promitem că vom publica toate apariţiile ce ne interesează precum şi modalitatea de procurare.

-oOo-

<u>GANDURI PE MARGINEA POEMELOR "ITINERARE IN LANTURI"</u>

In zecile de primăveri ce trecură precum clipele, căutat-am cu nădejde comori în "închisorile Terrei"; aurul galben precum luna plină, aducător de vise dar şi de mari necazuri, argintul, scânteietor ca farul lui Apollo dar prea plin de trădare; arama - acoperiş de sfinte biserici dar şi cămaşă de pulberi ucigaşe sau plumbul ce alături de argint îmbracă faţa potirelor de altare, pune pecete pe scripte diafane, dar care adesea atârnă deţinuţilor de picioare, făcând să geamă carnea şi sufletele, fără-ndurare!...

Toate aceste căutări şi palide descoperiri au fost umbrite de revelaţia ce mi s-a făcut în prima duminică după sfintele Paşti când,

în micuţa, dar bogata bibliotecă a bisericii lui Moţa şi Marin din preajma înfloritului Cişmigiu, am aflat volumul de versuri mai sus amintit.

Podoabe cu perle şi nestemate, cum rar poţi întâlni, rubine orbitoare, safire de azur dătătoare de speranţe, dragoste şi viaţă se împletesc în perfectă convieţuire cu trăznetele anihilatoare ale otrăvitelor hidre care au muşcat din carnea şi sufletele martirilor Neamului în "Reading"-urile opresorilor. Cele 53 de poeme, înmănunchiate în volum, create în temniţele exterminante, merită cu prisosinţă, pentru valoarea lor intrinsecă, să fie analizata fiecare în parte de critica literară. Dacă "Biblioteca în alfabetul Morse" reprezintă evocarea strădaniei de potolire a foamei de cultură a oamenilor din "sumbre celule şi firide de gheaţă", "Itinerar imaginar" este o peliculă enciclopedică care te plimbă dintr-o parte în alta a lumii, evocând frumuseţi nepătrunse de suflet, mirifice situuri, opere, ceeace denotă o cunoaştere competentă şi temeinică a creaţiei universale. In "Stiri" poetul, punctând dulcele glas armân, destul de frecvent întâlnit în aceste locuri de tristă amintira, evocă trădarea putredului Apus vinovat în mare măsură de tragedia Neamului nostru şi a altor popoare din răsăritul bătrânei Europe. Poemul "Colind" este un splendid imn închinat "Mielului" lângă a cărui iesle năpăstuiţii închisorilor vor aduce , uitând suferinţa,"lacrimi grele în căni"în locul aurului","lanţul ruginit şi sânge în răni" drept parfumată smirnă. "Scornirile lui Mefisto" sunt slogane mârşave izvorâte din minţile bolnave de ură şiprostie ale "reeducatorilor" bolşevizaţi de la Piteşti, Gherla şi Aiud.

Lumina fulgerândă din rănile celor schingiuiţi, care în parte au rezistat teroarei, îl înving pe acest odios personaj, orbindu-l.

Evocarea anilor de detenţie, cu ororile lor, este redată în balada cu acelaş nume. Primii ani au fost"ca şuvoiu-n zăpoare... chinu-aşteptării... temeri şi semnu-ntrebării... iluzii pierdute... mlaştini stătute... culme de mari disperări", ca apoi să se instaureze "calme, adânci împăcări", daruri ale Domnului Isus.Cu mult talent şi sensibilitate plastică este redat în final, untablou mistic în care, peste două decenii, supravieţuitorii cu "vrerile omului nou" sunt înconjuraţi de cei morţi ce strălucesc, aievea, în"halou".

O ! nesecate nădejdi de lumină izvorâte din cumplită suferinţă fizică şi morală sub farul catalizator al dragostei şi credinţei!...

"Domnia strigoilor"- iată un cutremurător poem asemănător liricii baudelaire-iene!...Doamne, dar cine sunt strigoii "ce ies noaptea la răscruce"? Sunt sfintele duhuri ale celor căzuţi pentru Neam şi Cruce răpuşi de gloanţe, ştreang şi foame, sunt "sfinţi fără de morminte" care ne luminează glia şi ne arată calea pe care suntem datori s-o

urmăm, ascultându-i cucernic.

"Balada oierului din Severin" - splendidă simfonie mioritică, creaţie de geniu, giuvaer fără seamăn al literaturii contemporane, în care lupta purtată în munţi cu fiara de către Poporul Român, reprezentat prin omul simplu - păstorul - şi omul de arme - colonelul -, clocoteşte se-ncleştează, se înfrăţeşte cu natura şi fiinţele-i neprihănite; oi, ciute, cerbi, etc. In ciuda înfrângerii vremelnice, survenite prin moartea luptătorilor anticomunişti, poţi intui printre rânduri speranţa apropiatei victorii. Versul mioritic este plin de imagini inedite, ce-ţi invadează sufletul cu bucurii celeste şi te înalţă în sferele cele mai profunde de beatitudine, făcând să încolţească şi să rodească triumful Binelui şi a surorii sale, Bunătatea, iar Răul, alături de aliatul său Ura, să se prăbuşească în braţele diavolului din care a purces!

Dacă în prima parte a cărţii versul abundă în imagini "d'amertumes" scăldate în mocirla morală şi fizică a puşcăriilor, în partea finală, prin figura Făt-Frumosului Neamului care ne veghează dincolo de moarte şi ne îmbărbătează, aşa cum a făcut în scurta, dar minunata-i viaţă, din inima poetului ţâşnesc vulcanice sclipiri de jeratec care ne mângâie sufletele cu bucurii beetoveniene.

Alături de marii Gyr, Cotruş, Baudelaire, Poe sau Eminescu versul dragodanian va lumina peste veacuri "făclie vie" aprinsă pe vatra Neamului nostru!

Eugen Bălaşa

N.R. Ne-am permis să încheiem prezentul număr cu poezia "Domnia Strigoilor" din volumul prezentat. Doritorii pot să-l procure de la sediul AFDPR- Bucureşti sau de la sediul partidului Pentru Patrie.

-oOo-

INITIATIVE ANTICULTURALE !!!

FALSUL INFORMATIONAL, POLITIC SI CULTURAL
SI
... AMARUL DUH AL LUI TANASE...

Prin amabilitatea Televiziunii Române, am putut constata, şi la începutul acestei luni, cum luminoasa invenţie a fraţilor Lumière, cea de a şaptea artă, continuă să dezinformeze pe micul ecran, ca-n vremurile de tristă amintire, servind fără încetare şi reticenţă obiectivele multilateral deviate pe care puterea le consideră azi oportune.

Cu falsul istoric, politic şi cultural ne-am obişnuit. Sunt filoane

bine controlate care alimentează marele fals informațional în care trăim, strategiile continuu perfecționate ale dezinformării. Subestimarea telespectatorului a atins însă destul de rar cota de grosolănie ce i-a fost rezervată în seara de marți 9 mai, prin reproiectarea, pe programul 1, a filmului "Actorul și sălbaticii", tristă mostră, de acum mai bine de 2o ani, a epocii de aur și a falsului tendențios care dirija, pe atunci, reconstituirea oricărui context istoric. Intrebarea pe care mi-o pun aici este însă de altă natură; ce mecanisme au determinat ca reprogramarea filmului care ajunsese, prin enormitățile pe care se angaja să le afirme, un fel de "fosilă de mesaj", uitată de mult în osuarul arhivei, să devină actuală?

Iată însă că prilejul s-a ivit, oricare prilej fiind pentru asta oportun. In luna august al acestui an s-ar fi împlinit 5o de ani, exact o jumătate de veac de la moartea lui Constantin Tănase, strălucitorul actor și primul comic (neântrecut la noi) al scenei de revistă, cel care a delectat, între cele două războaie mondiale și câțiva ani buni mai apoi, clipele de răgaz ale părinților și bunicilor noștri...

"Haz de necaz" s-ar putea numi unul din spectacolele cele mai subtile ale umorului acestui țăran (în fond), născut la Vaslui; comicul subversiv și fertil al acelei stări de aparentă resmnare, de fapt o infuzie de spirit frondeur și mucalit cu care obișnuise Capitala de până acum 5o de ani, împliniți în acest august; "Ca la noi la nimenea/ Biată țărișoara mea!"-sună cu amărăciune distihul unui cuplet de-al lui mai actual ca oricând rostit cu suspinul unei vorbe din popor, comentată cândva și de Eminescu... Pare-se că, în acest spirit, Televiziunea s-a și întrecut cu firea, grăbind-se să-i organizeze, încă din mai, cu trei luni înainte, unfel de avant-premieră de parastas, după obiceiul instituției. Duhul amar al lui Tănase ne bântuie azi, din păcate, mai răscolitor ca oricând, la împlinirea a 5o de ani de la moartea sa, pentru că și acum, poate mai mult ca atunci, găsește cu cale a ne avertiza; "Porcărie este? Este!/Sărăcie este?ESTE!/Pungășie este? Este!/ Falimente și proteste! Este? Este!". Nu astfel a găsit cu cale a-l omagia Televiziunea română pe marele cupletist, cu toate că dremagogia politică și angrenajul pernicios al reformelor fără efect ni-l aduc mereu în actualitate; "Că- ministru Stan ori Bran/Tot un drac!/Că eu tot rămân golan./ Tot un drac!/Ori c-avem o constituție,/Ori cănu-i, fără discuție,/Tot un drac." Că un București, în continuare pătimitor sub o eternă și inutilă aglomerare aeministrativă pare să nu fi suferit de-atunci prea multe schimbări în sensul eficienței edilitare, că peisajul urban e atât de dezolant, părând chiar modelul real al pamfletului său revuistic, faptul pare să-i fi lăsat indiferenți pe domnii

./.

redactori; "De când e lumea şi pământul,/ In Bucureşti, bătu-l-ar Sfântul,/ N-au fost atâtea primării/Si consilieri atâtea mii/Pe străzi mormane de gunoaie/Aştcaptă să mai vin-o ploaie,/ La noi măturător e vântul/De când e lumea şi pământul". Racilele balcanice perene, agravate de stoparea oricăror iniţiative în construcţii, şantiere părăsite praf, insalubritate străbat dinspre noi cupletele de acum o jumătate de veac, dar nu aceasta, pasămi-te i-a interesat;"Bucureştiul, vai de el,/ Aşa-zisa capitală/Eun fel de halandală/Numai borte şi pietroaie/ Si gunoaie şi noroaie./Si nu-s lemne şi nu-i apă/Si la cimitir nu-i groapă/Si nu-s case, nu-i lumină/Dar sunt boli, e scarlatină/Te jupoaie toţi în hale,/Viaţa-i scumpă, nu-s parale,/Leu-i mic şi biru-i greu/ Asta-i Bucureştiul tău!" Aerul acesta de incurabil fatalism nu este, desigur, cel mai spectaculos al vervei lui Tănase.Rămâne, din păcate, cel mai actual;"Nu se schimbă, măi, nimic./Toate merg după tipic./Unii vin şi alţii pleacă,/Toţi se laudă c-o să facă/Si la urmă neică...clei/ Ca de obicei".Acelaşi mecanism, punând în funcţiune, spectaculos, motorul promisiunilor, care continuă să meargă în gol, cu efecte asurzitoare, manipulând supapele speranţelor colective, dar nu acesta a fost aspectul demn de interes pentru a-l aniversa;"Ce-o să fie,ce-o să fie? /O să fie-o bogăţie/ Cum n-a fost şi nu mai este/Decât numai în poveste/O să fie un bairam/Ca în sânul lui Avram/Si pe sus, mă, tam-nesam/ O să plouă cu salam/Ce-o să fie, ce-o să fie!?/Straşnică minunăţie../ Pe ogoarele bălane/O să crească macaroane/Si pe fiece maidan/O să calci pe parmezan." Nu astfel s-au hotărât totuşi organizatorii emisiunii de marţi, 9 mai, să comemoreze semicentenarul morţii marelui actor, ci printr-o grandilocventă şi revendicativă iniţiativă, evocând, incriminator, circumstanţele tragice ale trecerii lui în eternitate. Ar fi fost, pe bună dreptate, un necesar act de justiţie , pentru că acele împrejurări nu au constituit încă obiectul unei dezbateri sau emisiuni publice. Ar fi un omagiu pe care, pe bună dreptate îl datorăm prezenţei atât de actuale a marelui comic printre noi, dacă filmul antologat s-ar fi conformat cât de cât exigenţei minime de a reconstitui evenimentele istorice reale care au dus la acel tragic deznodământ pe care încearcă a-l înfiera. Ori, este peste măsură de cunoscut comportamentul dincolo de orice limită dezinvolt, ticurile satirice pe care Tănase niciodată nu şi le-a cenzurat şi care, la rândul lor, erau unanim acceptate de cei în cauză, oricare ar fi fost rolul lor pe scena politică românească, fie că era vorba de neaoşii iţari cu fustanelă ai ţărănistului Mihalache, ori de cei trei Brătieni întruchipaţi la rampă de cei trei şoricei spânzuraţi de cozi, care făceau parte din decor şi pe

care înşişi politicienii încriminaţi îi admirau din "Fotoliu de orchestră", seară de seară la spectacolele teatrului Cărăbuş. Aşa cum aceste amintiri au ajuns până la mine, nu-mi amintesc şi nu cred că există indicii care să poată proba că s-a reprezentat pe această scenă cândva vreun cuplet antilegionar, necum să fi fost preocupat până la obsesie marelu creator de realizarea unui fulminant spectacol dedicat denigrării definitive a acestei mişcări politice. Filmul din 9 martie atestă fără nici-un scrupul o asemenea enormitate, impunând în mod indiscutabil celor neavizaţi certitudinea că această iniţiativă a existat, având-u-l drept textier pe eroul de la Mărăşeşti, Fildermann(sic!) personajul "martir" ce sucombă, în film, alături de Tănase victimă a unor represiuni bestiale, abominabile şi rasiste ale unei organizaţii cu care nu numai că Tănase nu avusese niciodată divergenţe, dar care ieşise de patru ani buni din scena istoriei pentru simplul motiv că, în anul de graţie 1945, anul morţii lui Tănase, ocupaţia rusească, sub care ne aflăm din august 1945, anul morţii lui Tănase, =ncepuse să-i aplice din plin calvarul exterminării care a urmat. Anacronismul flagrant îl pot corecta până şi manualele curente aflate în uz pentru predarea istoriei în liceu, pline şi ele la rândul lor de regretabile neadevăruri şi mistificări, aşa cum se găsesc. Filmul este datat, se va spune. Care este interesul direct şi urgenţa de a-l reprograma atunci când nu întruneşte condiţia de etică profesională minimă, aceea de a respecta adevărul istoric apropiat? Este o ficţiune, se va obiecta, o metaforă cinematografică, pentru a nu reproduce în chip "documentar", deci neartistic, într-o vreme când acest lucru era imposibil, circumstanţele unei atrocităţi. Dar care metaforă, aplicată, mai ales unei realităţi politice îşi alege termenul substituent din realitatea imediată, de care o separă infimul interval cronologic de numai 5 ani? A-ţi sugera, ca spectator, culpabilitatea Mişcării Legionare privitor la suprimarea marelui artist din vină şi sub ocupaţie rusească echivalează în enormitate cu a preconiza că, în acelaş sistem de repere, este posibil să ni-i reprezentăm pe fii şi nepoţii instruiţi, peste alţi 5o de ani, de viitoare evocări de pe micul ecran care le-ar detalia împrejurările în care devastatoarele mineriade pe care le-am trăit au fost coordonate în mod criminal de la Bucureşti de Emil Constantinescu şi de studenţi. Ar fi cel puţin la fel de stupefiant. Fără avantajele de fabuloasă popularizare de care dispune, fără discernământ, cum s-a văzut în acest caz, Televiziunea Română, merită evocate, totuşi aici împrejurările reale ale morţii lui Constantin Tănase. Presa a încercat să o facă în cronicile-protest care au apărut ulterior difuzării filmului

(la a cărui recomandare , totuşi, prima din cele două publicaţii contribuise); "România Liberă", cu două articole în 15 mai şi "Cotidianul" din 19 ale aceleiaşi luni. Cei care au trăit evenimentele îşi amintesc dimpotrivă, că ultimul spectacol de satiră politică de anvergură, Tănase îl gândise într-adevăr obsesiv îndreptat împotriva comuniştilor şi ocupaţiei ruseşti şi care l-a costat viaţa. Soluţia scenică a fost să apară costumat în soldat ocupant împodobit până la refuz de ceasuri spoliate, după obiceiul binecunoscut al sălbaticelor divizii de siberieni care făceau probabil pentru prima oară cunoştinţă cu acest obiect fabulos. Textul cupletului este arhicunoscut; "De la Nistru pân' la Don/Davai ceas, davai paltoţ,/Davai ceas, davai moşie?/Harago tovărăşie/Era rău cu der, die, das,/Dar mai rău cu Davai ceas!"Chemat şi prelucrat după metode proprii de ocupanţi, Tănase însuşi şi nu Filderman, eroul filmic dela Mărăşeşti(sic!) şi-a asumat ultimul risc şi a continuat, în pantomimă, spectacolul de pe urmă, cel care l-a trimis în eternitate. Simpla sa apariţie, în uniformă colecţionând orologii stârnea cascade de râs. Tănase a descompus sunetul obiectului incriminat în textul infinitezimal al ultimului său cuplet, compus din două cuvinte; Tic-Tac, pe care le rostea pe scenă alternativ, arătând când spre un ornic suspendat de tavan, când ducând degetul la buze..."Tac", ajungând, în acel moment, o metaforă a cenzurii.

Si pentru a comemora acel risc, Televiziunea Română, la o jumătate de veac mai târziu şi în absenţa oricărei cenzuri, îi opune o grosolănie mistificatoare pe care nici ocupaţia rusească de atunci nu reuşise să o impună pe o tribună publică...

Când oare o să înveţe şi televiziunea că, în pofida tuturor stăpânilor şi stăpânirilor, există, pentru conştiinţa fiecărui artist o "MAGIS AMICA VERITAS"?

Si că, pentru acest adevăr, comemorăm moartea lui Tănase de acum jumătate de veac.

Cristiana Hâncu

R E S T I T U I R I

DECLARATIE

Subsemnaţii Horaţiu Comăniciu, Stere Duliu, şi Stefan Predescu cu domiciliile indicate mai jos, toţi trei fiind în anii optzeci ai vieţii şi regăsindu-ne întâmplător împreună, socotim necesar ca, înainte de a încheia şi noi viaţa, să facem această declaraţie, în faţa unor martori, asupra unui eveniment istoric încă necunoscut, fiind gata să-l întărim şi sub prestare de jurământ.

Ca unii din cei mulţi, care în tinereţe am făcut parte din Mişcarea Legionară, dăruiţi trup şi suflet lui Corneliu Codreanu, pe care mereu

noi îl socotim ca erou şi martir al neamului nostru românesc şi care am supravieţuit masacrelor înfăptuite, ne-am îndreptat ulterior sufletele către singura persoană politică rămasă complet nepătată. Acesta a fost Iuliu Maniu, pe care îl socoteam cea mai mare figură politică a ţării, rămasă în viaţă, şi care şi ea a fost apoi încununată cu nimbul martiriului. In dorinţa de a-l cunoaşte personal, în vara anului 1943, prin mijlocirea lui Ilie Lazăr, pe care-l cunoşteam, l-am vizitat la Snagov unde Iuliu Maniu avea domiciliu provizoriu. Dintre cei mai mulţi care l-am vizitat, noi suntem singurii care mai suntem în viaţă.

Din discuţiile călduroase pe care le-am avut, Iuliu Maniu, care cunoştea Mişcarea Legionară, ne-a făcut, printre altele, această mărturisire; "Recunosc că şeful Dvs. Corneliu Zelea-Codreanu, a fost superior gândirii mele. Eu am încercat să adopt în slujba şi salvarea ţării, căi politice; el a ales o cale superioară şi anume, a realiza mai întâi caractere, educând un tineret, care pe căi de înălţare patriotică, să se dăruiască total, moral şi spiritual. Să creieze mai întâi o elită conconducătoare şi apoi un partid!"

Aceste cuvinte s-au întipărit adânc în sufletele noastre. In toamna anului 1944, un mare grup de foşti legionari, ne-am alipit, cu acceptarea lui Iuliu Maniu, la tineretul naţional-ţărănist, unde am activat până la desfiinţare. Mulţi dintre aceştia, în frunte cu ing. Ion Veţeanu, au suferit condamnări grele de închisoare ca naţional-ţărănişti.

Dată azi, 24 februarie 199o, în Bucureşti.

Avocat Horaţiu Comaniciu 6745o Mundolsheim, rue du Stade, France

Econom. Sterie Duliu Bucureşti, Sos. iancului nr 8

Ing. Stefan Predescu Bucureşti str. Beloianis nr 5

-oOo-

REGULAMENT DE FUNCTIONARE
AL CONSILIULUI POLITIC PROVIZORIU AL PARTIDULUI
PENTRU PATRIE

Consiliul Politic Provizoriu s-a constitui în 19 februarie 1995.

Pentru că nu are puteri depline - statutare - şi pentru că este desemnat să funcţioneze până la ţinerea Congresului Partidului Pentru Patrie, a cărui pregătire şi ducere la bun sfârşit este mandatat să o îndeplinească, pentru corecta funcţionare a activităţii sale, membrii Consiliului Provizoriu se obligă să respecte principiile enunţate în prezentul regulament;

- Conducerea Consiliului Politic Provizoriu este colectivă.
- Toţi membrii sunt egali între ei.
- Fiecare are dreptul să se reprezinte doar pe sine; fiecare având un singur vot.

- Obiectivul, principala sarcină a Consiliului este intensificarea acţiunilor de organizare a partidului, la centru şi în teritoriu, în vederea constituirii Consiliului Director, organul statutar îndrituit să fixeze data şi să organizeze Congresul.

- Membrii Consiliului Politic Provizoriu au obligaţia de a milita pentru realizarea deplinei unităţi, la toate nivelele.

- Acţiunile şi direcţiile de urmat, trasate de Consiliu, vor fi îndeplinite, în mod disciplinat, cu competenţă şi rigoare.

- Dacă între membrii Consiliului se ivesc divergenţe şi reconcilierea nu dă rezultate, potrivit legii onoarei, cei în minoritate au datoria să se retragă, prin demisie.

-oOo-

M O D E L

Partidul "PENTRU PATRIE".
Localitatea.........
Sect/Judeţ............

PROCES - VERBAL

încheiat astăzi ....

Subsemnaţii;
1______________________
2______________________
3______________________
4______________________
5______________________
etc.

întruniţi în conformitate cu prevederile statutului, am constituit grupul de educaţie şi studii politice nr.______

De comun acord am stabilit ca şef al grupului pe Dl.__________ secretar al grupului pe Dl.______________ şi casier al grupului pe Dl.______________________

Data.......   Semnături

OBSERVATII; -se va întocmi în 2 exemplare, unul pentru grup, unul pentru secretariat.

- grupul va purta un număr stabilit de secretariatul general.

DOMNIA STRIGOILOR

Răvăşeşte toamna frunzele de sânge,
Fumegă, puhavă, negura-n zăvoi,
Trunchiurile albe de mesteceni goi
Par păduri de oase-n care vântul plânge.

Au ieşit strigoii noaptea la răscruce
Din Aiud, Jilava, Râmnic şi Galaţi,
Din Cuban, din stepe, unde-au fost culcaţi
De urgia vremii, pentru neam şi cruce.

Vin de la Canalul robilor, din mină,
Din Majadahonda, din Vaslui şi Ciuc.
Albele fantome epopeea-şi duc.
Stăruie-n orbite, verde, o lumină.

Ies din munţi, din şanţuri, umbre fără nume,
Din aresturi negre, de sub caldarâm,
Vin de la Tiganca, de pe Don, din Crâm;
Arătări de pâclă dintr-o altă lume.

Işi târăsc strigoii paşii stinşi prin moarte,
Imnuri funerare se răsfiră lent.
Cine strigă-n noapte un apel? "Prezent!"
Se aud ecouri răspunzând departe.

Tara toată este plină de strigoi.
In amurguri,apă de sorbim în cană
Ne rămâne-n gură sânge cald de rană.
Vântul ne aduce paşii lor prin foi.

Tresărim prin somnul nostru cu vedenii
Si-i vedem, din umbră cum năzar la geam.
N-am fi zis c-aievea ar fi ei, de n-am
Respira veşmântul lor de mirodenii.

Ne privesc strigoii în tăcere, drept,
Dar privirea goală doare ca mustrarea.
Răscolim,cu grijă, timpul şi uitarea,
Testamente scumpe lung strângând la piept.

Sfinţi fără morminte luminează glia
Si ne-arată calea obsedant, puternic.
Sub troiţa vremii i-ascultăm, cucernic.
Moţa, vezi ? Strigoii-au început domnia.

Constantin Aurel Dragodan